

Armastus.

Karin Michaelis'e jutustus Daani teest.

Treken Balle oli — üks töigerohkem hallitanud wana-piigadest terves ilmas.

Kui ta fuskilt kodu tuleb, siis on tal esimeseks tööks oma kingade pealt tolmu ära pühkida, neid siis mõne riide-tüki sisse mässida ja ühe teatud kohta panna, kus nad tal alati seisavad. Sellejuures paneb ta piinliku hoolega tähele, et üks kinganina teisest wähemast üks millimeeter faugel on.

Treken Balle elab pärandatud kapitali protsentidest. Surmaüsilond seisab tal juba walmis ja ta wäikene puhas poakene tuletab nussude tuba meelde.

Tal on hea kõneand, ja kõit, kes teda tunnewad, armastavad teda. Suured juhtumised on ta elus — haruldased asjad ja nii leiab. Töigeweiksem asi ta silmas juuretähenduse. Suuremad juhtumised ta elus on: ema surm, sohwale uue riide peale tömbamine ja siis jalalu murdmine.

Wiimane õnnetus juhtus füümme aastat tagasi ja Treken Balle läib ilsa veel sepi näjale toetades. Kõit tülalised, kes teda ta haiguse ajal waatamas läisivad, pidivad oma nime ta murtud jala gipfiumbriku peale kirjutama, neid nimesid lugeedes viitis ta siis oma haiguse ajal aega ja furwastas wäga, kui nimed givsi tüljest ära tulusivad.

See näitas tal palju huvitavam olema kui kõit mälestusealbumid ja muud niijugused asjad. — Kui ta 20 aastat wana oli, oli ta end ühe noore studendiga tihlata läksnud. Wiimane juri aga warsti peale tihluse ja Treken Balle laulis töö juures sagedasti tema mälestusels turbasti laulusi.

Alegajalt hakkas ta jälle mõnd teist armastama: nagu näituseks uut õpetajat, uut arsti, — aga kui need naeže wötsivad, siis kadusivad ta tundmuised. Selle eest sai ta linnas aga ühe perekonnaga tuttarvaks, keda ta enese poole tutjuda ei ise nende wöderals minna wöös.

Mõnda elas Treken Balle luni 47. eluaastani ja jää wabaks ja mehele minemataks.

Nüüd ei mõtlenud ta jugugi enam meheleminemise peale.

Alegajalt jündis temal isäraline haigus, weri fogus pähje ja seejuures näitas talle terve ümbrus weripunane olema. Tohter ütles, et see kõit mööda läheb, kui ta 50 aastat wanaks saab...

* * *

Siis juhtusti õnnetus.

Oma igapäevastel läikudel jai ta alati ühe wana lejk-mehega tollu, kes oma kapitalist elas ja veel rahuloldawalt elas. Nad tundsiwad ülsteist juba mitu aastat, seit wäikses linnalejes tunneb ju pea igaüks teineteist. Esimest korda tollusaades läksivad nad üheskoos surmuuiale, kus mõlematel tallid hauad olevad.

Ta toetas Treken Balle töödides, ja wiimane laenas talle jällé oma lissewalamise lanni. Nord futus Treken Balle teda enese juurde tülasse.

Warsti pärast seda tülastäiku näitab ta inimestele tuld-förmuist sinije tiwiga. „See on — kingitus!“ seletab ta ise.

Aga kellelt? Selle üle ta waikib, nagu hauo.

Ühel ilusel päewal saab terve linn teada, et Treken Balle wa Raužile mehele läheb, kes enne forstnapühküniise töökoja peremees oli.

Treken Balle näeratab ainult, nagu tahats ta inimestele mõista anda, et neid warsti isäraline nähtus ootab.

Ka Rauž waikib, waikib lihtsalt...

Ja siin juhtubgi midagi. Et oma aju peasta, jutustab Treken Balle „puhast õigust“: et nad lihlatud on ja et ta teda suudles.

Asi oli järgmine. Rauž tahtis ta uut wedru leentooli proovida ja istus sinna peale, ja Treken Balle temaga ühel ajal... Ja waewalt jõudsivad nad mahaistuda, kui Rauž teda suudles... ja peaaegu hulstele:

Sel filmapiilgul ütles wanapiiga talle: „Ma ei lähe julle mehele, kui ju lapsed sellega mitte nõus ei ole! Ma jaan neile hea ema olema! Ja ka hõbe lauanüsidi ei taha ma omale, las need peale lastele jääda!“

Mii rumalasti käis ta Raužega ümber! Ja wiimane töendas talle, et mitte unesli mõtlenuud ei ole oma lastele wöderasema kodu tuua, kes ju isegi juba täiskasvanud on!

Treken Balle läheb õpetaja, linnapea ja lohtuniku juurde ja lajeb neil allakirjutada, et ta kui amus, puhas ja neitsilik tütarlaps tuntud on.

Ta tahab, et Rauže wang'i pantaks, — jelle eest et ta puhast, ilmsüütä tütarlast suudelda julges. Politseiametnik töigutab kaebtuse peale ainult pead ja teatab, et inimesti sellepärast wang'i ei wöi panna, et ta teda, peaaegu hulstele suudles.“

Siis wötab wanapiiga otjujeks tuninga juurde abi paluma minna, kuid lohtunik töendab et see teda vastu ei wöta.